

BERZE TÜNDE

Hibáink

*nemo sine vitii nascitur...

Horatius

Fellobbantják mécsünket,
kínok közt megszületünk.

Oly szépnek s tisztának tűnik
ilyenkor még az életünk,
boldog tudatlanság,
mi árad körülöttünk.

Pislákoló élet-lángunk
óvjuk rút szelektől,
s hamis falainkat díszbe öltöztetve
hazudunk a világnak,
még végérvényesen felnövünk.

Hazudunk éjjel-nappal,
még magunk is elhisszük.
Megfestjük karneválunk,
játsszuk a boldog bolondot,
hordjuk, hordjuk cifra ruhánk,
de egyre nő rajta az elindult hasadás;

végül őszbe borult hajunk,
tépázzák nyomunkba ért viharok,
de elszakadt ruhánk már nem véd,
nem takarja határtalan szennyünk.
Mázolt arcunk mossa eső-könnyünk.

Egykor fellobbant mécsünk ellobban,
s kínok közt mi is vele halunk.

**nemo sine vitis nascitur... - senki nem születik hibák nélkül,
senki sincs hiba nélkül...*

Várlak

A távolságról

Végtelen vízben fürdetik arcukat
a Holddal ébredő csillagok,
oly messze vagy,
köztünk táncolnak szertelen hullámok,
úgy ringanak, mint gondolataim,
mikor feléd libbennek bárány-felhő ágyon.

Mond, miért halkítjuk el énekünk,
miért nem hallhatják mások is?
Úgy szabadon engedném hangom,
hagy feszítse ki mind a feneketlen hullámot,
s váljon erős híddá hitem,
melyen hozzád lépdelhettek,
anélkül, hogy a mélybe vesznék.

Bejártam már a sivatagot,
szárazra aszalt lelkemnek most,
csak nyugodt oázist keresek,
hol háborítatlanul szólhat dalom,
hallhatják a mosolygó csillagok,
felkaphatják a hozzád szálló felhők,
s talán egyszer eljössz majd,
át a határtalan vízen,
át az izzó homok dűnéken.

Csúcson

Menni, menni,
keresni az elérhetetlent,
feladni nem lehet,
hisz' hajt a remény,
hív a végtelen,
keresni az ősit,
mindenek felett álló titkokat.

Izzó lélekkal,
olthatatlan szomjjal,
vágyaktól lüktető szívvel,
baktatni bérceken,
izzadság cseppeket hullajtva,
ösztönnel bordák közt,
taposni az áthatolhatatlant.

Mennyi ögyelgő élet poroszkál,
csak úgy tántorog a megszokotton,
haladni előre képtelen,
béklyóba kötik haszontalan percek,
mert kinyújtani kezét a végtelen felé
karámok közé szorított értelmével képtelen,
s nem hiszi, hogy mily lélegzetelállító,
állni a csúcson, nézni a határtalant,
vállal érinteni a tündöklő csillagokat.

Reggeli erdő

Hús lombok árnya alatt piheg a reggel,
s az ébredező Nap felgyújtja alvó tűzét.
Álmodozva bejárja végtelen birodalmát,
hol évig nőnek repedt törzsű vénülő fák,
s karjukkal belemarkolnak a felhőkbe,
magukra húzva őket, megfürdetik arcukat.

Gyöngycseppek hullanak szerte a földre,
mintha sírna minden lombban ezer levél,
hogy mit siratnak, már maguk sem tudják,
hisz' annyszor elhaladt alattuk az időszakér,
feledték, mikor, mit vitt magával útjára.

Most még harmatos kéjben úsznak a füvek,
s csendesen bólogatva dőlnek az ágak,
de valami réműlet hallgat a mély csendben,
valami rettenet oson a fogyó árnyak között,
lombok alatt mezítelen vállal fejszések járnak.

Skorpió hava

(in memoriam november 20.)

Vérben ébred a hajnal,
amint sugarával az égbe dőf,
a horizontra lépő Nap.
Kemény fagyba hal az éj leple,
s szikráival föld göröngyeibe mar,
a novemberi zimankó lehelete.

Reszkető szívemen gyűlnek az évek,
s egyre nehezebb batyuval megrakva,
cammog az elmúlás hona felé.
Vas-port szórva hajamra,
köszönget felém a jeges Tél,
emlékezés ajtaját csapkodva.

Mennyi mosoly, mennyi ölelés,
mely feneketlen tóba veszett,
s mellém ült az embertelenség.
Gondolataim gyártják a kint,
kigyúlnak, mint az éji csillagok,
s alattuk egy ember vacog.

Mikor fáradt vagyok

Mikor fáradt vagyok, mellém ülnek a lombok,
hallgatom, hogyan, s mit dalolászik a madárpár.
Elnézegetem amint fűszálak közt hangya bóklász,
s csendesen körém nőnek a megnyúlt esti árnyak.
Széllel dúdoló a Naphoz búsan szóló altatódalát,
szememmel segítek megfesteni az alkonyi ég alját.
Foszladozó álmaimmal fejem alatt aludni vágyom,
s magamra húzom lágyan ringó felhők paplanját.

Kavics

Honnan jöttél,
s majd hová mész?
Hátad fújja hideg szél,
vagy égeti nap heve,
tovarúgnak, elgurulsz,
néha másik kavicsához szorulsz,
s megint tépnek viharok,
utad állják,
hát másfelé gurulsz.

Azt hiszed magányod egyedi,
pedig az élet szele,
sok, sok kavicsát
pont ugyanígy görgeti,
hol hátára veszi,
hol mély gödörbe löki.

Bár merre lódít a következő rúgás,
tudod, fájni fog,
de azt is, hogy múlni tud,
hisz új hajnalra ébred a reggel,
s dalolsz újult szívvel,
hátadon hegedő sebeddel.

Hamis illúzió

Éhes percek vad szüleménye,
cifrába öltözött ábránd,
a reményt himbáló délibáb,
bennünk élő, fejre állt világ,
nincs oly csoda, mi bele ne férne.

Magas hegyeket mászunk,
úgy áhítjuk mézédes gyümölcsét,
nyakig merülünk, vágyunk tavába,
s hogy mi veszett a végtelen árba,
nem engedi látni választott rabságunk.

Illúziónk kéjjel kínálja magát,
s csak harapjuk, mint Éva az almát,
de mikor felcsillan az ismeret,
halkan sírdogálunk a szitáló csendben,
átölelve lelkünk fázós magányát.

Múlandóság

Az elmúlásról

A múlandóság oly valóságos,
törekeny létünk nem értjük,
holnapunk csupán csak reméljük,
szebb lesz a dal, kékebb az ég,
lelkünkben olthatatlan a vágy,
holnap után is boldogan éljünk még.

Pedig egyszer mind fény leszünk,
s a végtelenben súlytalan lebegünk,
akkor már mosolyogva nézzük,
a többi fénytelen, hogyan didereg,
mert összebújni soha nem mernek,
oly büszke mind, de belül nagyon félnek.